

www.pgk.si
www.kinosiska.si

Avtorski projekt

ZADNJI NAJ UGASNE LUČ

Koprodukcija
s Kinom Šiška

**PREŠERNOVO
GLEDALIŠČE**

PREŠERNOVO GLEDALIŠČE

Avtorski projekt

ZADNJI NAJ UGASNE LUČ

Koprodukcija
s Kinom Šiška

KINO
SISKA

PREŠERNOVO
GLEDALIŠČE

Premiera

V Prešernovem gledališču Kranj 10. februarja 2022

Vesna Jevnikar
(fotografija z vaje)

Foto: Nada Žgank

Dorian Šilec Petek

je eden najopaznejših in najuspešnejših režiserjev najmlajše generacije, ki deluje tudi na področju scenografije in vizualnih umetnosti tako v Sloveniji kot tudi v tujini. Med študijem režije na AGRFT v Ljubljani je obiskoval International Summer Program v Watermill Centru slovitega režiserja Roberta Wilsona. V SNG Drama Ljubljana je v sezoni 2020/2021 režiral dramo *Alice v postelji* avtorice Susan Sontag, za katero je leta 2021 igralka Maša Derganc prejela Boršnikovo nagrado za igro, konec leta 2021 pa je bila v istem gledališču pod njegovim režijskim vodstvom premierno uprizorjena predstava *Jacques in njegov gospodar* Milana Kundere. Kot scenograf je sodeloval pri uprizoritvah v SNG Drama Ljubljana (*Ljudje*, *Prekleti kadilci*, *Gospa z morja*), Mestnem gledališču ljubljanskem (*Tartuffe*, *Vrh ledene gore*, *Taka sem kot vi, rada imam jabolka*), SLG Celje (*Alarmil*, *Plašč*, *Laž*), Gledališču Glej (*Stadion Olympia*) in Watermill Centru (*Patterns*) ter v Prešernovem gledališču Kranj pri uprizoritvi *lepe vide lepo gorijo* avtorice Simone Semenič.

Vesna Pernarčič, Doroteja Nadrah, Vesna Slapar
(fotografija z vaje)

Vesna Pernarčič
(fotografija z vaje, zgoraj)

Miha Rodman, Doroteja Nadrah
(fotografija z vaje, spodaj)

Miha Rodman
(fotografija z vaje, zgoraj)

Aljoša Ternovšek
(fotografija z vaje, spodaj)

Režiserjeva beseda o avtorskem projektu *Zadnji naj ugasne luč*

*Vse podobe bodo izginile.
Vse bo hipoma izbrisano. Slovar besed,
nabranih med zibelko in smrtno posteljo,
bo izbrisan. Vse, kar bo ostalo, je tišina in
ne bo besede, ki bi jo izrekla. Nič ne bo
prišlo iz odprtih ust, niti jaz ali mene. Jezik
bo nadaljeval s svojim ubesedovanjem sveta.
V pogovorih ob praznični mizi ne bomo nič
več kot ime, vedno bolj brez-obrazno, dokler
ne bomo izginili v obsežno anonimnost
generacij, ki bodo prišle.¹*

Annie Ernaux

Zadnji naj ugasne luč je projekt, ki želi zgraditi odrski svet, ki raziskuje bolečino sodobnega bivanja. Sredstvo za doseg tega je katalogiziranje prizorov oziroma trenutkov, ki sestavljajo naše bivanje. Srečanja so kratka, na videz neusodna in nedramatična in se skušajo vrteti okoli skupnega imenovalca – nevednosti. Natančneje: ukvarjajo se z otopelostjo in našo voljo po nevednosti, s tem, kako nočemo ali ne znamo razumeti, zakaj smo se znašli v svetu, v katerem živimo. Otopele osebe se znajdejo v situacijah, v katerih njihovi trki, izmenjave izkušnje sveta in idej, namesto rasti rojevajo dodatno odtujenost. Katalogiziranje, navidezno nesmiselno početje, v svoji neskončnosti osmišlja življenje in mu daje obvladljivo razsežnost: zbiranje v katalog deluje v dve smeri – konkretizira ničevost in mu daje vrednost ter ureja presežno in ga zgošča v prepoznavno obliko. S katalogom skušamo zaobjeti strah pred neznanim – pred možnostjo, da minemo, da izginemo, da se spremenimo.

¹ Iz *The Years* Annie Ernaux.

Pred tem strahom je morda poslednja stvar, ki nam preostane, pripovedovanje zgodb o sebi, o tem, kar smo videli in za kar upamo, da še bomo doživeli. Katalogi so navidezni spomeniki, s katerimi beležimo smisel. Ko ne moremo videti resnice ali cilja, je morda edino, kar nam ostane, da skušamo ustvariti seznam stvari, za katere se nam dozdeva, da so resnične. In s tem seznamom razmišljati dalje. Katalog niso zgodbe, reportaže ali sociološke študije, so zgolj poskus prenesti subjektivno resničnost nekega obdobja. Nemogoče je govoriti o svetu na neki urejen in strukturiran način, ker ne svet ne naše dožemanje sveta nista takšna. Svet doživljamo kot niz nepovezanih interakcij. Niz srečanj z nepoznanimi ljudmi, ki jim nismo dolžni ničesar; in niz srečanj z znanci, ko se nam dozdeva, da smo jim nekaj dolžni. Govorimo o kolektivnem strahu drug pred drugim, o strastni nevednosti, o odvratanju pogleda, o kronični samoti, o nestabilnem vedenju, o smrti stališč, o diktaturi mnenj, o idejni impotenci, o demagoškem limbu, o ekološki krizi, o fluidnosti kapitalizma, o ujetosti v vzorcih, o lažnem upanju, o neskončnih rešilnih bilkah ... In tako naprej, v neskončnost. Vsa področja, na katerih smo se nekoč počutili varne, so se razpočila in ostala je nepregledna količina *mehurčkov bivanja*. Toda tudi v teh mehurčkih je poezija. In v tej poeziji je moč iskati – če že ne upanje – vsaj “dejstvenost”.

*Nekega dne bo vse v redu. Ne želeli si sreče
preprosto ni mogoče. Preveč si srečna in se
dolgočasiš. Okoli sebe vidiš same srečne
ljudi, ti pa nisi srečna. Tukaj smo vsi srečni.
Predvsem pa ne pozabi biti srečna. Zaradi
drugih si dolžna biti srečna. Vljudno je biti
vesel. Proti užitku se ne bojuje. Postani svoja
najboljša prijateljica. Pridobi si spoštovanje
do same sebe. Misli pozitivno. Drzni si živeti
v harmoniji. Biti dobro dobro dene. Če si
duševno mirna boš tudi zdrava. Srečno
razpoloženje privablja denar. Srečna boš.
Lahko bi ti šlo bolje.²*

² Povzeto iz *Eseja o prisilni sreči* Pascala Brucknerja.

Na ščit Hefajst Ahilu ujame Zemljo, Morje, Nebo, Sonce, Mesec, Zvezde, Plejade, Orion in Veliki voz. V teh devetih pojmih je ujet ves svet, ki ga živi Ahil – svet ga varuje, ga vzpostavlja, ga omogoča. Katalog je, preden ga je znanost spremenila v mehanizem taksonomije in kategorizacije, služil kot sredstvo estetskega in poetičnega zaokroževanja sveta. Katalog je postopek, kako zaokrožiti, uloviti neopisljivo. Katalog v enaki meri vključuje stvari, ki jih popisuje, kot stvari, ki so izpuščene. V pomanjkljivosti se skriva ne samo naša nemoč, ampak tudi zgodovina vedenja, ki pogojuje, ali sploh lahko doumemo razsežnost portretiranega.

Katalog je po svoji definiciji brezkončen in končen in ravno z nagibanjem med mejnima pojmomoma vsega in ničā riše dojemanje sveta.

Zadnji naj ugasne luč je tako oblikovan kot tak kataloški niz slik, ki nikakor ne morejo služiti kot celovita podoba sveta, ampak zgolj kot delček možnega bivanja. V projektu je gledalčev čas namenjen raziskovanju svojega lastnega mesta med prikazanimi prizori na odru. Kaj ostane, je oblika sveta, razpeta med resnico in njeno prerisano odrsko podobo, ki govori o tem, kako bivamo v svetu, kako se naše skupne strasti in naši strahovi prevajajo v družbeno tišino in onemogočajo solidarnost. *Zadnji naj ugasne luč* je odrska meditacija, počasno gledališče, ki je nastalo kot odziv na svet, v katerem živimo in v katerega smo namenjeni živeti.

Čas bolj uniči kot ustvarja. Izgub ni mogoče več popraviti. Vsak lahko kramlja o sebi. Zbogom revolucije, zbogom načrti. Kaj si izmišljuješ grehe, da bi bila bolj posebna? Najhuje, kar se ti lahko zgodi, je, da postaneš srečna, ne da bi se tega zavedala. Obstajajo življenja, ki so v celoti posvečena neuslišanemu, neizpolnjenemu.

Usoda ni znana do zadnjega. Vsak dogodek je lahko usoden. Obstaja drugačno življenje, lepše, z več strasti. Nihče ni obsojen na razmere, v katerih se je rodil. Treba je pustiti vrata odprta v nove možnosti. Do skrajnosti je treba izkoristiti to, kar prihaja. Zadovolji se s tem, kar je, ker je ... Upam na nekaj boljšega. Sreča uhaja tistim, ki jo iščejo. Nihče ne more biti nikoli prepričan, ali je zares srečen. Življenje je v svojem bistvu krivo, ker je vsakdanje.

Voditeljica božične oddaje izreče stavek: »V božičnem času želimo nagovoriti vse, tako vesele kot osamljene!« Med oddajo predvajajo reklame, med katerimi svojevrstno zaboli oglas za v ribiško mrežo ovitega plišastega tjulnja s pozivom veselim otrokom, naj ga rešijo smrtnih nevarnosti. Telefonski odzivnik zdravstvenega doma med dolgo razlago, da so vsi zdravniki zasedeni, prodaja široko ponudbo lepotnih posegov – vse v borbi zoper znake staranja. Vsake toliko se kdo vpraša, kam so izginile vse trafike. Ko ponoči gledamo skozi okno, smo presunjeni ob dejstvu, da je v stanovanjskih objektih preveč nerazsvetljenih oken, da bi lahko govorili o pomanjkanju stanovanj. Med pogovori s prijatelji pazimo, da ne bi izgovorili napačne besede. Govori se o avtocestah brez hitrostnih omejitev. A ko bi le bilo samo to. Samo o takšnih stvareh še lahko govorimo, ker je drugo prenaporno. Lahko bi se še enkrat sprli. Toda hkrati se boleče zavedamo, da je to namerno utrujanje in da sta prav otopelost in nevednost stanji, v kateri ne smemo zapasti. V želji, da bi se izognili vsem praznim in bolečim podobam, skušamo odvrniti svoj pogled od zaslona – zagledamo pa zgolj meglo.

Po medmrežju kroži fotografija v gostem smogu osvetljenega logotipa veleblagovnice s pripisom »zjutraj sem mislil, da bo danes sonce«.

Osamljeni in prestrašeni smo pred vsemi mogočimi in nemogočimi sovražniki, ki prežijo na nas v vsem in vsakem.

Na slehernem koraku se lahko odločimo za drugače izpolnjujočo srečo, v katero smo prisiljeni znova in znova samo zato, da bi pripadali *veselim* in ne *osamljenim*.

Sreča je posledica delovanja. Sreča je posledica premišljevanja. Sreča je posledica zdrave duše. Sreča je v vrlinah.

Za trenutek se ustavimo in pogledamo, kakšen je svet zunaj kroga naših življenj. Takrat se nam zdi, kot da ne moremo videti ničesar razen hitro se premikajočih orisov sveta, ki prosto padajo okoli. Mogoče pa je svet tisti, ki miruje in skozenj prosto padamo mi. Najverjetneje je resnica, da pada vse. Vse pada s svojo hitrostjo, občasno se ujamemo in takrat se zazdi, kot da ni vse tako grozno in da to padanje ni smrtno nevarno.

Dnevi tečejo kot kri iz rane. Bivanje je neskončno kratko, tako dolgo, kot da se ne bo nikoli končalo, vendar prekratko. Kdo bo zgradil spomenik popolni praznini, strastni neskončni opis ničča? Treba je govoriti preveč, ampak ne povedati dovolj. Upam, da bo kmalu spet močno in radostno sonce, kot včeraj. Upam, da bo kmalu spet mračno vreme, da ne bo več tako vroče. Upam, da bo kmalu spet nebo mračno, hladno, žalostno, brez žarka. Nebo je znosno. Lepo sonce bo kmalu preplavilo, jesen se bo nam smehljala. Če se nam nič ne zgodi, vsaj dežuje ali piha veter ali sije sonce. Idealno vreme mora kombinirati stanovitnost in zmernost. Zgražamo se, ker je poleti vroče in ker je pozimi mrzlo.

Dorian Šilec Petek

Doroteja Nadrah
(fotografija z vaje)

Miha Rodman
(fotografija z vaje, zgoraj)

Aljoša Ternovšek
(fotografija z vaje, spodaj)

Vesna Slapar
(fotografija z vaje, zgoraj)

Doroteja Nadrah, Miha Rodman, Vesna Slapar
(fotografija z vaje, spodaj)

Vesna Jevnikar
(fotografiji z vaje)

Vesna Pernarčič
(fotografija z vaje, zgoraj)

Aljoša Ternovšek, Vesna Slapar
(fotografija z vaje, spodaj)

Optimist

Nekoč je živel ubog otrok brez matere in očeta in vse je bilo mrtvo. Na svetu ni bilo nikogar več. Vse je bilo mrtvo in otrok je iskal živo dušo dan in noč. Ker nikogar ni bilo več, si je zaželel, da bi odšel v nebesa. Mesec ga je gledal tako prijazno. Ko je končno prispel tja, je ugotovil, da je mesec kos strohnelega lesa. Odšel je naprej do sonca in videl, da je sonce ovenela sončnica. Ko je pripotoval do zvezd, je ugotovil, da so zvezde zlate muhe, ki visijo v praznini. Želel se je vrniti na Zemljo, ampak Zemlja je bila narobe obrnjena posoda za scanje. Bil je popolnoma sam. Sedel je in zajokal. In še vedno sedi tam. Popolnoma sam.

Podoba tega osamljenega otroka je podoba posameznika v današnji zahodni družbi. V času prisilne sreče, ko ne smeš pokazati svojih slabosti, svoje občutljivosti, se še vedno silimo biti optimisti. Optimist. Hm ... Nevarna oseba za čas, v katerem živimo. Čas, ki ga še niti ne znamo poimenovati. Čas, v katerem vse, kar poznamo, ne velja več. Pravila, po katerih smo sobivali do sedaj, se iz dneva v dan spreminjajo. Edino, kar ostaja gotovo, je negotovost. Kako sploh biti optimist v takšni resničnosti, v medijski resničnosti, v virtualni resničnosti, v kreirani resničnosti? V resničnosti, v kateri se ne znajdemo več. V resničnosti, ki je prežeta s strahom. V tej »novi resničnosti« je vse črno-belo.

So tisti, ki polnijo bolnišnice in potiskajo zdravstveni sistem na rob prepada, in so tisti, ki so odgovorni, solidarni, ki zaupajo. Ampak kam nas vse to pelje? Kam vodi ta popolna razdvojenost, ta polarizacija družbe? Ni več levih in desnih. So samo cepljeni in necepljeni. Prebolevniki so samo v purgatoriju in bodo slej ko prej ali eni ali drugi. Čudim se temu čudežu, da so se levi in desni poenotili in nastopajo z enako dikcijo proti necepljenim. Veliko mojih kolegov, ki so levičarji, liberalni, svobodomiselni, homoseksualni, uporablja sovražni govor proti necepljenim. In to ne samo na štiri oči, ampak javno, na socialnih omrežjih in v medijih. Z grozo me navdaja to njihovo nezavedanje postopkov, ki jih uporabljajo. Tudi prijatelji, ki jih poznam že trideset in več let, so se mi pokazali v novi luči »nove resničnosti«. V histeričnem strahu pred smrtjo. Celo veliki mislec leve struje, ki ga izredno spoštujem, zmerja necepljene z mazohisti, ki da uživajo v položaju žrtve in zato želijo, da bi epidemija trajala čim dlje. Tudi uredniki levo usmerjenih časopisov ne izostajajo pri sarkastičnih opazkah in objavah glede necepljenih na socialnih omrežjih. Kje je konec? Kaj je konec? Jasno je, da poti nazaj ni več. Vsi mostovi so porušeni, pot nas vodi samo še naprej, naprej, naprej. Represija se povečuje iz dneva v dan. Zdi se mi, kot da smo na začetku vsega. Kot da iz izkušenj ne vemo, da represija rodi upor, še večja represija pa rodi še večji, nasilen upor. In vsake represije je bilo do zdaj konec, oziroma se je sesula sama vase in ni dosegla svojega cilja, namena. Tako bo tudi tokrat. Zaupanje je zapravljeno. Ne mislim, da samo pri nas, ampak širše, najširše. Takoj ko moraš izvajati represijo, daš vedeti, da si nemočen, da sta ti za dosego cilja ostali samo sila in prisila. In če v skoraj letu dni nisi uspel

prepričati ljudi z vsemi mogočimi kaznovanji, potem jih tudi v prihodnje ne boš. Pozabimo, kdo v kaj verjame ali ne verjame. Dejstvo je, da smo zablodili. Konec epidemije ne bo končal razkola, polarizacije družbe. Vprašati se moram, komu takšen položaj najbolj koristi. Komu najbolj koristi stanje permanentne vojne? Mogoče korporacijam, ki kupujejo mala in srednje velika podjetja? Mogoče farmacevtskim korporacijam, ki služijo stotine milijard, ker rešujejo življenja? Mogoče. Ali pa je vse skupaj samo nesrečen splet okoliščin? Dejstvo je pa tudi, da planet, na katerem živimo, ne bo več dolgo toleriral naše nadutosti in neobzirnosti. Tako da bo konec koncev popolnoma vseeno, ali boš cepljen ali necepljen, ker si žagamo vejo, na kateri sedimo. Vse ostalo je nepomembno.

Obdobje, v katerem bivamo, če se izrazim politično korektno, nam je ukradlo besedo solidarnost, ki je postala prava zmerljivka. Beseda, ki je do pojava »nove resničnosti« izginila iz javnosti, se je vrnila na velika vrata in zaradi zlorabe popolnoma izgubila svoj pomen. Zato je optimist v tem času nevarna oseba. Optimist bo vedno našel svetlo točko, ki se je bo oklenil in si razložil, da pa vse ni tako slabo in črno. To pa mu daje legitimnost, da še vedno ni nujno delovati. Še vedno lahko samo opazuje in dovoljuje, da stvari tonejo še naprej. Ne smem biti optimist. Moram se zavedati temne resničnosti in delovati.

Opomba:

Zgodba o otroku je moj prevod pesmi Toma Waitsa *Children's story* iz albuma *Orphans: Brawlers, Bawlers & Bastards*.

Aljoša Ternovšek

Vesna Slapar, Miha Rodman, Doroteja Nadrah

Vesna Pernarčič, Vesna Jevnikar, Aljoša Ternovšek
(fotografija z vaje)

Aljoša Ternovšek, Miha Rodman
(fotografija z vaje)

Vesna Jevnikar, Vesna Slapar

Vesna Pernarčič, Doroteja Nadrah
(fotografija z vaje)

Vesna Jevnikar, Vesna Slapar

Vesna Pernarčič, Doroteja Nadrah
(fotografija z vaje)

Nagrade 51. Tedna slovenske drame

Šeligova nagrada

za najboljšo uprizoritev tekmovalnega programa

Škofjeloški pasijon

v režiji **Jerneja Lorencija**

(koprodukcija Prešernovega gledališča Kranj
in Mestnega gledališča Ptuj)

Strokovna žirija v sestavi **Rok Bozovičar**, **Diana Koloini** in **Viktorija Rangelova** je v svoji obrazložitvi nagrade zapisala:

Škofjeloški pasijon v izvedbi Prešernovega gledališča Kranj zgodovinske sedimente in težo svetopisemskega izročila, ki obdaja prvo slovensko dramsko besedilo, prevede v sodobno pulzirajoče gradivo, ki besedo tudi dejansko prestavi v meso. Vsebino gledališkega dogodka postavi v trpna in trpeča telesa, ki kanonično zgodbo uprizarjajo v svojstvenem odrskem jeziku. Ta uspe prebuditi osnovno resničnost odrske pripovedi, hkrati pa komentira njene kulturno-zgodovinske nanose. V ospredje odrskega izraza tako stopa predan igralski angažma, režisersko dovršen preplet vseh gledaliških elementov, ki precizno slikajo paleto umetnostno-zgodovinskih podob, pa dosega za slovensko gledališče močan likovni učinek. Škofjeloški pasijon je uprizoritev, ki se s svojo sugestivnostjo in intenzivnostjo odtisne tudi v kolektivno gledalsko telo.

Nagrada po izboru občinstva

Škofjeloški pasijon

v režiji **Jerneja Lorencija**

(koprodukcija Prešernovega gledališča Kranj
in Mestnega gledališča Ptuj)

Prešernovo gledališče nagrado po izboru občinstva podeljuje v sodelovanju s časopisom *Gorenjski glas* in Mestno občino Kranj.

Škofjeloški pasijon

Nagrada za najboljšo igralko

Doroteja Nadrah

za vlogo v uprizoritvi *Škofjeloški pasijon*

Obrazložitev:

Omejeni nabor igralskih izraznih sredstev Doroteja Nadrah v polnosti izkoristi za razvoj sveže in sodobne avtorske senzibilnosti. V vlogo Eve in Marije vstopa brez verbalnega aparata in se ne naslanja na tipizirane podobe žrtve, temveč s svojo telesno ekspresivnostjo in vztrajnostjo vzpostavi presunljivo odrsko prisotnost. Z vso svojo pojavnostjo se odziva na impulze celotne igralske zasedbe in odrskega dogajanja, gledalcem pa dostopno približa širino odtenkov telesnosti pasijonske drame. V sklepnih trenutkih uprizoritve, ko Doroteja Nadrah na odru ostane sama, se v njej strnjeno odvije celoten gledališki pasijon.

Nagrada za najboljšega igralca

Blaž Setnikar

za vlogo v uprizoritvi *Škofjeloški pasijon*

Obrazložitev:

Blaž Setnikar v uprizoritvi Škofjeloški pasijon oblikuje neposreden, vendar boleče živ trpni element – na njegovo telo se vpisujejo številna dejanja in geste trpinčenja. Setnikar se kot Adam in Kristus brezkompromisno podvrže torturi uprizoritvenega kolesja, pri čemer znotraj njega ostaja čist v svoji sleherniški naivnosti. Navkljub protagonistični umeščenosti v odrski dogodek se z nosilnim bremenom osrednjosti sooča nepretenciozno, vseeno pa s svojo nespregljivo senzibilnostjo postane njeno gravitacijsko središče.

Severjeva nagrada 2021

Blaž Setnikar

Član umetniškega ansambla Prešernovega gledališča Kranj igralec Blaž Setnikar je prejel nagrado Sklada Staneta Severja 2021 za igralске stvaritve v poklicnih gledališčih, in sicer za vloži:

Osvalda Alvinga v uprizoritvi *Strahovi* Henrika Ibsena v režiji Igorja Vuka Torbice in

Slehernika v *Škofjeloškem pasijonu* Očeta Romualda/Lovrenca Marušiča v režiji Jerneja Lorencija.

Utemeljitev žirije:

Vlogo Osvalda v uprizoritvi Strahovi Blaž Setnikar intenzivno izživi v skladu s svojo razdelano igralsko noto kot tudi izjemno usklajenostjo z idejo režijskega koncepta, ki to Ibsenovo dramo iz leta 1881 upodobi s preciznim posluhom za današnji trenutek. Sodobnost in aktualnost Setnikarjeve igre ni le v osebnosti kompleksnosti, temveč predvsem v natančni odmerjenosti in uravnoteženosti med psihološkimi nasprotji. Najprej se vzpostavi kot boemsko nastopaški, prostodušen in razuzdan, svobodomiseln se upira vzdušju represivnega okolja, je strasten v svojih idejah, še bolj pa čutenju sveta. Ciničen, ironičen, mestoma otročji že od samega začetka odstira zametke svoje notranje neuravnoteženosti. Naraščajočo razrvanost kaže z nenadnimi izpadi, brezobzirnimi opazkami in objestnostjo (tudi kot neizbežnost pred večno otroškostjo), ki na koncu sežejo v ekscentričen fizični napad. Setnikarjev Osvald je lik širokega spektra, v katerem se silovito prelivajo občutljive nianse življenja – poškodovano otroštvo, izgubljene iluzije, spodletela samorealizacija, predvsem pa nenehni beg pred stvarnostjo in hkrati neprestana želja po njenem nadzoru.

V dvojni vlogi Adama in Kristusa v uprizoritvi Škofjeloškega pasijona v režiji Jerneja Lorencija (PGK, 10. 9. 2020) se je Blaž Setnikar soočil s povsem drugačno nalogo, ki jo je odlično realiziral s svojo izvirno igralsko izraznostjo. Za razliko od psihološko kompleksnega razvoja individualca iz realistične drame mu je tu pripadla statična, malodane monolitna figura občečloveškega slehernika. A tudi to je s stapljanjem lika krivca, žrtve in obenem odrešenika razvil v svojevrstno kompleksnost. Začuden in obenem sprijaznjen s kruto usodo se je prepustil telesni in verbalni torturi, na kateri temelji uprizoritveni koncept, ne da bi se pri tem spremenil v trpni objekt kolesja zgodbe, zgodovine, mitologije. V svoji vlogi je vztrajal s prebujeno, v vsakem trenutku živo senzibilnostjo, v kateri se otroška naivnost meša s presvetljenostjo nekakšnega višjega uvida, potencialne svetosti. Navkljub pretežni pasivnosti svoje protagonistične vloge je s tem predstavljal gravitacijsko središče te silovite in zahtevne uprizoritve.

Blažu za nagrado iz srca čestitamo!

Posthumna nagrada na 15. Mostarskem festivalu filmske igre Petru Musevskemu

Peter Musevski v uprizoritvi *Mali nočni kvartet* v avtorjevi režiji v Prešernovem gledališču Kranj; premiera 14. novembra 2015
Foto: Boris V. Voglar

Na 15. Mostarskem filmskem festivalu filmske igre je igralec PETER MUSEVSKI prejel posebno posthumno nagrado za najboljšo glavno moško vlogo za upodobitev Emirja v filmu *Zastoj* Vinka Möderndorferja. V Prešernovem gledališču Kranj je pred nekaj leti isto vlogo odigral tudi v predstavi *Mali nočni kvartet*, gledališki različici filma *Zastoj*.

Peter Musevski v filmu *Zastoj*
Foto: Željko Stevanić

**Javni zavod Prešernovo
gledališče Kranj/
Prešeren Theatre Kranj**

Glavni trg 6
4000 Kranj

Telefon/Phone:

+386 (0)4 280 49 00

E-pošta/E-mail:

pgk@pgk.si

Spletna stran/Website:

www.pgk.si

Blagajna/Box office:

+386 (0)4 20 10 200,

blagajna@pgk.si

Blagajna je odprta

od ponedeljka do petka

od 10.00 do 12.00 (v času

sobotnih matinej tudi ob

sobotah od 9.00 do 10.30)

in uro pred začetkom predstav.

The box office is open from
Monday to Friday from
10:00 to 12:00; during the
period of Saturday Matinees,
also Saturdays from 9:00 to
10:30 and an hour before the
start of the show.

**Spletna prodaja vstopnic/
Online tickets:**

pgk.kupikarto.si

**Spletna omrežja/
Social media:**

**Direktor in umetniški vodja/
General manager and
artistic director:**

Jure Novak
+386 (0)4 280 49 12
jure.novak@pgk.si

**Dramaturginja
in umetniška vodja sezone/
Dramaturge and artistic
director of the season:**

Marinka Postrak
+386 (0)4 280 49 16
marinka.postrak@pgk.si

**Marketing in odnosi
z javnostmi/Marketing and
public relations manager:**

Eva Belčič
+386 (0)4 280 49 18
info@pgk.si

**Koordinatorica programa
in organizatorica
kulturnih prireditev/
Production coordinator:**

Barbara Bohinc
+386 (0)4 280 49 13
organizacija@pgk.si

**Računovodkinja/
Account manager:**

Irena Jaklič
+386 (0)4 280 49 15
irena.jaklic@pgk.si

**Tehnični vodja/
Technical manager:**

mag. Igor Berginc
+386 (0)4 280 49 30
igor.berginc@pgk.si

**Poslovna sekretarka/
General secretary:**

Gaja Kryštufek Gostiša
+386 (0)4 280 49 00
pgk@pgk.si

Blagajničarka/Box office:

Katja Bavdež
+386 (0)4 20 10 200
blagajna@pgk.si

**Oblikovalec maske in frizer/
Make up and hair artist:**

Matej Pajntar

**Garderoberka/
Wardrobe manager:**

Bojana Fornazarič

**Inspicienta/
Stage managers:**

Ciril Roblek
Jošt Cvikl

Šepetalka/Prompter:

Judita Polak

**Lučni mojster/
Lighting engineer:**

Nejc Plevnik

**Tonski mojster/
Sound engineer:**

Tim Kosi

**Mizarja in odrska tehnika/
Carpenters and stage
technicians:**

Robert Rajgelj
Marko Kranjc Kamberov

Oskrbnik/Attendant:

Boštjan Marčun

**Čistilka/
Facilities maintenance:**

Bojana Bajželj

**Igralski ansambel/
Actresses and actors:**

Vesna Jevnikar
Doroteja Nadrah
Vesna Pernarčič
Darja Reichman
Miha Rodman
Blaž Setnikar
Vesna Slapar
Aljoša Ternovšek
Borut Veselko

**Svet zavoda/Board of
Prešeren Theatre Kranj:**

mag. Drago Štefe
(predsednik/President)
mag. Igor Berginc
Joško Koporec
Ana Černe
Peter Šalamon

**Strokovni svet/
Professional Board of
Prešeren Theatre Kranj:**

Barbara Rogelj
(predsednica/President),
Vesna Jevnikar
Igor Kavčič
Borut Veselko
Jani Virk

**Center urbane kulture
Kino Šiška**

Trg prekomorskih brigad 3
1000 Ljubljana

T: +386 1 500 30 00

F: +386 1 500 30 21

E: info@kinosiska.si

W: www.kinosiska.si

Direktor zavoda:

Simon Kardum

Pomočnika direktorja:

Mitja Bravhar,
pomočnik direktorja za
menedžment in finance

Matjaž Manček,
pomočnik direktorja
za glasbeni program

Ustanoviteljica in sofinancerka Kina Šiška je Mestna občina Ljubljana. Investicija je bila finančno podprta tudi s strani Norveškega finančnega mehanizma in Evropskega sklada za regionalni razvoj.

PREŠERNOVO
GLEDALIŠČE

Gledališki list
Prešernovo gledališče Kranj
Sezona 2021/22, uprizoritev 3

Za izdajatelja: **Jure Novak**
Urednica: **Marinka Poštrak**
To številko uredila: **Marinka Poštrak**
Lektorirala: **Maja Cerar**
Fotografije: **Nada Žgank**
Oblikovanje: **Tina Dobrajc** in **Ana Bassin**

Tisk: Tiskarna Oman, Peter Oman, s. p.
Naklada: 700 izvodov
Kranj, Slovenija, februar 2022

S podporo Evropske Unije
v okviru programa Ustvarjalna Evropa

MI SMO KULTURA

